

D E E L 3

O V E R H E T G E L O O F .

Wij nemen Christus aan door het geloof

De barmhartige Vader biedt ons door het Woord van het Evangelie Zijn Zoon aan. Door het geloof grijpen wij Hem aan en kennen in Hem de tot ons Gezondene.

Het staat vast, dat het Woord van het Evangelie alle mensen roept om deel te hebben aan Christus, doch vele versmaden dit door hun ongeloof en zijn blind en verstokt voor deze onvergelykbare genade. Alleen de gelovigen verheugen zich over Hem als de tot hen Gezondene. Daar Hij hun werd geschonken, wijzen zij Hem niet af. Daar zij door Hem worden geroepen, volgen zij Hem.

Over de uitverkiezing en predestinatie (Voorbeschikking).

Bij zulk een verscheidenheid van mensen moet noodzakelijk over het grote geheim van het Goddelijke raadsbesluit worden nagedacht, want het zaad van het Woord schiet alleen wortel en draagt vruchten in degenen, die de Heere door Zijn in de eeuwigheid besloten verkiezing tot Zijn kinderen en tot erfgenamen van Zijn hemels Koninkrijk bestemde.

Alle anderen, die reeds vóór de schepping van de wereld door hetzelfde raadsbesluit van God zijn verworpen, kan de zuivere en ware verkondiging van de Goddelijke waarheid slechts "een reuke des doods ten dode zijn" (2 Kor. 2:16).

Waarom nu de Heere zich over de ene ontfermt en met de ander handelt naar de gestrengheid van Zijn oordeel, moeten wij aan Zijn wijsheid overlaten, want Hij heeft gewild dat het voor ons allen verborgen zou zijn, en dit niet zonder een goede grond. Enerzijds zou onze onvolmaaktheid van geest een zo grote helderheid niet verdragen en anderzijds zou onze nietigheid zo grote wijsheid niet verstaan. Werkelijk, wie het zou wagen daarin door te dringen, zal niet in staat zijn de vermetelheid van zijn geest in te tomen, die zal de waarheid ondervinden van wat Salomo zegt: "Wie de majesteit van God wil doorgronden, zal door haar glans worden verpletterd."*

Het moet ons genoeg zijn vastberaden te belijden, dat de uitdeling der genade heilig en rechtvaardig is, hoewel haar gronden ons verborgen zijn. Want als God het gehele menselijke geslacht wilde verderven, dan had Hij daartoe het recht. Aan allen, die Hij aan de verdoemenis ontrukkt, kan men alleen maar Zijn omvangrijke goedheid afmeten.

Wij erkennen aldus in de uitverkoren vaten van Zijn ontferming - wat zij in waarheid zijn - en in de verworpenen de vaten van Zijn toorn, wat alleen maar rechtvaardig is (Rom. 9:22,23).

* Volgens een oude vertaling

Het ene zowel als het andere moet ons aanleiding zijn om Zijn roem te prijzen.

Laat ons niet pogen - zoals velen doen - tot in de hemel door te dringen, om ons te vergewissen van de zaligheid en om datgene te doorgronden, wat God van eeuwigheid over ons heeft besloten, want dit onderzoeken kan ons slechts met angst en jammerlijke verwarring vervullen. Vergenoegen we ons daarentegen met het getuigenis, waardoor God ons voldoende de zekerheid van deze zaligheid heeft verzekerd.

Want omdat al degenen, die reeds vóór de schepping van de wereld tot het leven waren voorbestemd, in Christus zijn uitverkoren, zo is ons in Christus, - wanneer wij Hem in het geloof aannemen en omhelzen - het Pand van onze uitverkiezing gegeven.

Want wat anders zien wij in de uitverkiezing, dan de zekerheid deel te hebben aan het eeuwige leven? En in Christus hebben wij dit eeuwige leven in Hem, Die vanaf het begin het leven is en ons als het Leven werd gegeven, opdat al degenen, die geloven in Hem, niet verloren zijn, maar het eeuwige leven vinden (Joh. 3:16).

Wanneer wij Christus aldus bezitten in het geloof, zo bezitten wij in Hem ook het Leven en behoeven nu niet meer naar het eeuwige raadsbesluit van God te vorsen. Want Christus is ons niet alleen de spiegel, waardoor ons de wil van God wordt voorgehouden, maar tegelijk ook een Pand, waardoor dit ons wordt bevestigd en verzegeld.

Wat het ware geloof is.

Men mag nu niet menen, dat het christelijk geloof slechts een eenvoudige en alledaagse kennis van God is, of een bloot verstaan van de Schrift is, dat in de hersenen geschiedt en het hart niet aanraakt. Zodanige is gewoonlijk ons bestaan van de dingen, die door voldoende (historische) gronden zijn bevestigd. Het christelijk geloof is daarentegen een sterk en onwrikbaar vertrouwen van het hart, waardoor wij op de barmhartigheid van God vertrouwen, die ons door het Evangelie is beloofd. Daarom moet de vaststelling ervan wat geloof is, uit het innigste wezen van de belofte worden afgeleid. Het geloof steunt zózeer op deze grondslag, dat deze, wanneer die zou worden weggenomen, terstond zou moeten ineensinken en ophouden te bestaan.

Wanneer de Heere ons door de belofte van het Evangelie Zijn barmhartigheid openbaart, en wij ons zonder twijfel of uitstel Hem, die de belofte heeft gegeven, toevertrouwen, dan grijpen wij Zijn Woord aan door het geloof.

Deze bepaling verschilt niet van de apostel, wanneer hij leert dat "het geloof is een vast vertrouwen op hetgeen men hoopt, en het openbaar worden van hetgeen men niet ziet" (Hebr. 11:1). De apostel verstaat hierdoor het verzekerde en zekere bezit van al hetgeen God ons zal beloven en het openbaar worden van het onzichtbare, namelijk het eeuwige leven, waarop wij, op grond van ons vertrouwen op de Goddelijke goedheid hopen, die ons met het

Evangelie is gegeven.

Wanneer het waar is, dat alle beloften van God in Christus vervuld en om zo te zeggen ingelost en vervuld zijn, dan is het openbaar, dat Christus het altijddurende Voorwerp van het geloof is en dat het geloof in Hem alle rijkdommen aanschouwt van de Goddelijke barmhartigheid.

Het geloof is een geschenk van God

Wanneer wij eerlijk overdenken hoezeer ons denken blind is voor de geheimen van God en ons hart in alle dingen veranderlijk, dan zullen we er niet aan twijfelen dat het geloof de bekwaamheid van onze natuur oneindig ver te boven gaat en een zeldzaam en kostbaar geschenk van God is. Zo zegt ook Paulus: "Want wie van de mensen weet, wat in de mens is, als alleen de geest van de mens, die in hem is?" Zo heeft ook "niemand gekend, wat in God is, dan alleen de Geest van God" (1 Kor. 2:11). Wanneer de waarheid van God zelfs bij kleine dingen die ons oog ziet, in ons flikkert, hoe sterk en bestendig moet zij zijn, wanneer de Heere dingen belooft, die ons oog niet ziet en ons verstand niet begrijpt?

Daarom is het openlijk bekend, dat het geloof een verlichting is van de Heilige Geest, Die ons verstand verlicht en onze harten versterkt in de zekerheid, dat de waarheid van God vast is gegrond, zodat Hij al hetgeen zal vervullen wat Zijn heilig Woord heeft beloofd te doen.

Op grond hiervan wordt de Heilige Geest het Onderpand genoemd, dat in onze harten de zekerheid van de Goddelijke Waarheid versterkt en onze harten als met een zegel verzekert dat de dag des Heeren zal aanbreken (2 Kor. 1:22 en Ef. 1:13). De Heilige Geest getuigt met onze geest, dat God onze Vader en wij Zijn kinderen zijn (Rom. 8:15,16).

Wij zijn door het geloof in Christus gerechtvaardigd.

Omdat Christus het onveranderlijke Voorwerp van ons geloof is, kunnen wij op geen andere wijze ondervinden, wat wij door het geloof ontvangen, dan doordat wij op Hem zien. Hij is ons door de Vader gezonden, opdat wij in Hem het eeuwige leven zouden ontvangen. Jezus heeft gezegd: "Maar dit is het eeuwige leven, dat zij U, de alleen ware God, en die Gij gezonden hebt, Jezus Christus, kennen" (Joh. 17:3). En: "Die in Mij gelooft, zal leven al ware hij ook gestorven" (Joh. 11:25).

Opdat dit vervult zal worden, moeten wij, die door de zonde bevlekt zijn, door Hem worden gereinigd, want niets dat onrein is, zal in Gods Koninkrijk toegang vinden. Daarom moeten wij deel aan Hem hebben, opdat wij, zondaren, voor de rechterstoel van God rechtvaardig worden bevonden. Hebben wij onze menselijke gerechtigheid afgelegd, dan worden wij bekleed met de gerechtigheid van Christus en door de trouw van Christus gerechtvaardigd, wij die door onze daden onrechtvaardigen zijn.

Want het is gezegd, dat wij **door het geloof** zijn gerechtvaardigd.

digd, niet omdat wij in onszelf gerechtigheid vinden, maar omdat de rechtigheid van Christus ons is gegeven, alsof zij de onze is, terwijl onze eigen ongerechtigheid ons niet wordt toegerekend. Zo kan men in waarheid en in één woord deze gerechtigheid de vergeving der zonden noemen. Dat zegt de apostel Paulus onmiskenbaar zo dikwijls hij de gerechtigheid van de werken vergelijkt met de gerechtigheid van het geloof en leert dat de ene door de andere wordt vernietigd (Rom. 10:3 en Filipp. 3:9).

In de geloofsbelijdenis belijden wij op welke wijze Christus ons deze gerechtigheid heeft verworven en waar zij op berust. In deze belijdenis staat alles, waarop ons geloof gegrond en gebouwd is in samenhang aangewezen.

Door het geloof kunnen wij de Wet gehoorzamen

Zoals Christus ons door Zijn gerechtigheid voor de Vader zal bijstaan, daar Hij onze Voorspraak en Pleitbezorger is, opdat wij rechtvaardig worden bevonden, zo heiligt Hij om ons rein en onschuldig te doen zijn, doordat Hij ons Zijn Geest mededeelt. Want de Geest des Heeren rust onbegrensd op Hem, de Geest der wijsheid, verstand, kracht, Godsvrucht en Godskennis, waarmee wij allen uit Zijn volheid putten, genade uit genade verkrijgen, die Hem werd gegeven.

Al degenen, die zich beroemen over het christelijke geloof en de heiliging van de Geest niet bezitten, vergissen zichzelf. Want de Schrift leert, dat Christus niet alleen tot gerechtigheid, maar ook tot heiligheid is gezonden geworden.

Zo kunnen wij Zijn gerechtigheid door het geloof niet ontvangen, zonder dat wij Zijn heiliging door het geloof ook tegelijk aangrijpen.

Want de Heere belooft door het verbond, dat Hij door Christus met ons heeft gesloten, dat Hij ons onwaardigen genadig wil zijn en tegelijk Zijn Wet in onze harten zal schrijven.

De gehoorzaamheid aan de Wet is dus geen werk van onze eigen kracht, maar een werk uit de volmacht van de Geest, Die onze harten van verdorvenheid reinigt en ons toebereidt om de gerechtigheid van God gehoorzaamheid te bewijzen. Het is voor de christen totaal onmogelijk om voortaan buiten het geloof om de geboden te gehoorzamen.

Zij konden tot nog toe alleen onze zwakheid en overtreding aanklagen.

Sedert de Heere echter de liefde tot gerechtigheid in onze harten heeft geschreven, is de Wet een licht om onze schreden te besturen, opdat wij niet afdwalen van de rechte weg. Het is de wijsheid, die ons verandert, onderwijst en bemoedigt recht te handelen; het is het richtsnoer dat niet duldt door willekeur ontkent te worden.

Over berouw en wedergeboorte

Het is nu gemakkelijk te verstaan waarom berouw en bekering

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

steeds verbonden zijn met het geloof in Christus, en waarom de Heere verzekert, dat niemand in het Koninkrijk der hemelen kan komen, tenzij hij wedergeboren zij (Joh. 3:3). De wedergeboorte betekent de omkering, waardoor wij de verdorvenheid van de wereld vaarwel zeggen en op de weg des Heeren terugkeren.

En daar Christus geen dienstknecht der zonde is, geschiedt het, wanneer Hij ons alle bevlekking der zonde reinigt en bekleedt met Zijn gerechtigheid, niet opdat wij zo'n grote genade meteen door nieuwe verkeerdheden ontwijden, maar opdat wij ons volgend leven wijden aan de roem van de Vader, die ons tot Zijn kinderen heeft aangenomen.

De werking van het berouw hangt af van onze wedergeboorte, die in twee delen bestaat, de doding van ons vlees, d.w.z. de verdorvenheid die ons is aangeboren, en de geestelijke vernieuwing van het leven, waardoor onze menselijke natuur in haar ongeschondenheid wordt hersteld.

Wij moeten dus ons gehele leven door ernaar trachten, dat wij de zonde en onszelf afgestorven, voor Christus en Zijn gerechtigheid leven. En daar deze wedergeboorte nooit, zolang wij gevangen zijn van dit sterfelijk lichaam volkomen kan gelukken, moet de zorg om ons berouw en onze bekering tot onze dood toe duren.

Hoe de gerechtigheid der werken en de gerechtigheid van het geloof samengaan.

Er is geen twijfel aan of de goede werken die uitgaan van een gelouterd geweten zijn Gode welgevallig, want daar Hij in ons Zijn gerechtigheid weer terugvindt, kan Hij ze alleen maar goedkeuren. Evenwel moet men zich zorgvuldig ervoor wachten dat men door ijdel vertrouwen op de goede werken ertoe komt om de rechtvaardiging, alleen door het geloof in Christus, te vergeten. Want er geldt voor God geen gerechtigheid der werken behalve die met Zijn gerechtigheid overeenkomt. Derhalve is het niet genoeg als iemand, die de rechtvaardigheid door de werken wil verkrijgen, enige goede werken doet, maar hij moet de Wet volkomen en stipt volbrengen. En wanneer de gerechtigheid van God zich zelfs met een enkel werk tevreden zou willen stellen, zo zou de Heere dit ene goede werk zelfs niet éénmaal zodanig vinden onder Zijn heiligen, dat het verdiende zich erop te beroemen. Want hoe wonderlijk het ook mag schijnen, het is nochtans waar, dat van ons geen werk uitgaat, dat volmaakt en zonder enig gebrek zou zijn.

Daarom moeten wij, die allen zondaars zijn en talrijke sporen der zonde dragen, buiten ons rechtvaardiging vinden, d.w.z. wij hebben Christus nodig opdat Zijn volmaaktheid onze onvolmaaktheid bedekke, opdat Zijn reinheid onze bevlektheid uitwisse, opdat Zijn gehoorzaamheid onze ongerechtigheid goedmake, opdat ons tenslotte Zijn gerechtigheid onverdiend toegerekend worde, zonder te zien op onze werken, die in het oordeel van God niet kunnen bestaan.

Worden nu onze gebreken – die anders onze werken voor God bevlekken – op zo'n wijze bedekt, dan ziet de Heere in onze werken

slechts een vlekkeloze reinheid en heiligheid. Daarvoor beloont Hij hen met grote namen en lof. Hij noemt ze rechtvaardig, neemt hen als zodanig aan en belooft een onmetelijke beloning. Kortom, wij moeten uit dit alles besluiten, dat de gemeenschap met Christus zo waardevol is, dat wij door haar niet alleen onverdiend gerechtvaardigd zijn, maar dat onze werken ook als rechtvaardig worden aangenomen en met eeuwige beloning worden vergolden.

De geloofsbelijdenis

Wij hebben weergegeven wat wij door het geloof in Christus verkrijgen. Horen we nu wat ons geloof door Christus moet betreffen en bedenken, opdat het standvastig zal zijn. Dit is in de geloofsbelijdenis weergegeven, waarin wij belijden hoe Christus ons door de Vader tot wijsheid, verlossing, leven, gerechtigheid en heiliging is geworden.

Wie de auteur van deze geloofsartikel is, dat is van geen belang, daar zij geen menselijke leer bevat, doch afkomstig is uit de zekere getuigenissen van de Schrift.

Opdat geen misverstand zal ontstaan over onze belijdenis van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, moet over deze Drieëenheid eerst wat worden gezegd.

Wanneer wij over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest spreken, dan stellen wij ons niet drie verschillende godheden voor. De Schrift en de ondervinding van het geloof tonen ons in het enige goddelijke Wezen bestaande uit de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, dat onze gedachten niet met de Vader bezig kunnen zijn, zonder tegelijk de Zoon te aanschouwen, **in Wie Zijn levend evenbeeld gezien wordt, en de Geest in Wie Zijn macht en sterkte geopenbaard wordt.** Houden en bewaren we daarom de enige God in de gedachten van ons hart. Beschouwen wij daarom altijd de Vader met de Zoon en Zijn Geest.

IK GELOOF IN GOD, DE ALMACHTIGE VADER, SCHEPPER VAN DE HEMEL EN DE AARDE.

Deze woorden leren ons niet alleen te geloven dat God is, maar veelmeer te belijden dat Hij **onze** God is en te vertrouwen, dat wij tot degenen behoren aan wie Hij belooft hun God te zijn en die Hij als Zijn volk aanneemt.

Alle macht berust bij Hem dat wil zeggen Hij stuurt alle dingen door Zijn voorzienigheid, leidt ze door Zijn wil, voert ze uit door Zijn sterkte en almacht.

Wanneer God "Schepper van hemel en aarde" wordt genoemd, dan is daaronder te verstaan, dat Hij alles, wat Hij eenmaal heeft geschapen, in eeuwigheid onderhoudt, draagt en bezielt.

EN IN JEZUS CHRISTUS, ZIJN ENIGGEBOREN ZOON, ONZE HEERE

Wat wij vroeger betoogd hebben, n.l. dat Christus Zelf het voorwerp van ons geloof is, verschijnt in deze woorden op eenvou-

dige wijze, die aantonen dat in Hem al ons heil is.

Wij noemen Hem "Jezus", een naam waardoor de hemelse openbaring wordt geëerd, want Hij werd gezonden om de Zijnen van hun zonden te redden. Uit deze grond zegt de Schrift in Handelingen 4:12: "Er is ook onder de hemel geen andere Naam voor de mensen gegeven, waardoor wij gered zullen worden."

De naam "Christus" betekent, de met de volheid en volmacht der genade door de Heilige Geest Gezalfde (in de Schrift afgebeeld door de olie), met die genade, zonder welke wij als uitgedroogde en onvruchtbare takken zouden moeten afsterven.

Door deze zalving is Hij Koning geworden, opdat Hij, in Wezen gelijk met de Vader, Zich alle macht in de hemel en op de aarde, Hem onderdanig zou maken, opdat wij in Hem koningen zouden zijn, opdat wij de heerschappij over de duivel, de zonde, de dood en de hel bezitten.

Ten tweede is Hij ons tot Hogepriester geworden, opdat Hij ons vrede zou geven en door Zijn offer met de Vader verzoenen en om in Hem priester te zijn, doordat wij de Vader onze gebeden, onze werken van ontferming, onszelf en alles wat het onze is daar brengen, waar Christus onze Voorspraak en Middelaar is.

Boven dit alles is Hij "Gods Zoon" genaamd, doch niet zoals de gelovigen namelijk door aanneming tot zonen en genade, maar als werkelijke en wettige Zoon en daardoor als enige tot onderscheid van ons allen.

Hij is onze Heere, niet alleen overeenkomstig Zijn Godheid daar Hij van eeuwigheid van hetzelfde Wezen is als de Vader, maar ook in Zijn aardse werkelijkheid, waarin Hij ons geopenbaard is. Zo zegt de heilige Paulus : "Nochtans hebben wij maar één God, de Vader, uit welke alle dingen zijn en wij tot Hem; en maar één Heere Jezus Christus, door Welke alle dingen zijn, en wij door Hem" (1 Kor.8:6).

DIE ONTVANGEN IS VAN DE HEILIGE GEEST, GEBOREN UIT DE MAAGD MARIA

Hier worden wij eraan herinnerd, dat de Zoon van God voor ons "Jezus", d.i. Redder en "Christus", d.i. Gezalfde, is geworden, om als Koning ons te beschermen en als Hogepriester met de Vader te verzoenen.

Hij heeft ons vlees aangenomen, waarmee Hij als Zoon des mensen ons met Zich tot Gods kinderen zou maken. Hij heeft onze armoede op Zich genomen, om ons Zijn rijkdom te geven. Hij heeft onze zwakheid gedragen om ons door Zijn kracht te sterken. Hij is sterfelijk geworden en is gestorven om ons Zijn onsterfelijkheid te geven. Hij is tot de aarde afgedaald om ons naar de hemel te voeren.

Hij werd uit de maagd Maria geboren, opdat Hij als de ware Zoon van Abraham en David zou erkend worden, die door de Wet en de profeten was beloofd, en als waar Mens, die ons in alles gelijkt, uitgenomen alleen de zonde. Hij werd met alles verzocht waarmee de menselijke zwakheid in verzoeking wordt gebracht, en leerde daarvoor medelijden met ons te hebben.

Hij werd in de schoot van de maagd door de wonderbare en onuitsprekelijke macht van de Heilige Geest ontvangen, opdat Hij zonder enige smet van vleselijke verdorvenheid en door stralende reinheid geheiligd, zou worden geboren.

**GELEDEN ONDER PONTIUS, GEKRUISIGD, GESTORVEN EN BEGRAVEN, NEDERGE-
DAALD TER HELLE.**

Deze woorden geven ons daarover onderwijs, hoe Christus onze verlossing voleindigde; derhalve dat Hij als sterfelijk mens geboren was. Hij bluste de toorn van God, die door de ongehoorzaamheid van de mens was opgewekt, door Zijn gehoorzaamheid, doordat Hij de Vader tot in de dood gehoorzaamde. En door Zijn dood bood Hij Zichzelf ten Offer aan, opdat de gerechtigheid van God nu éénmaal, in plaats van alle offers, genoegdoening zou vinden, opdat allen, die geloven in eeuwigheid geheiligd zouden zijn, opdat de eeuwige genoegdoening in vervulling zou gaan. Hij heeft Zijn heilig bloed als prijs voor onze verlossing vergoten, opdat de toorn van God, die anders over ons zou zijn gekomen, zou worden gestild en wij van al onze ongerechtigheden zouden worden gereinigd.

Toch is in deze verlossing niets, wat geen wonder en geheim zou zijn. Hij heeft geleden onder Pontius Pilatus, die toen rechter was in het land van Judea en wiens rechtspraak Hem veroordeelde als een misdadiger en booswicht, opdat wij door deze veroordeling bevrijd zouden worden en voor de rechterstoel van de grote Rechter straffeloos zouden uitgaan. Hij werd gekruisigd, om aan het kruis, dat naar de wet was vervloekt, de vloek te verdragen, die onze zonden verdienen. Hij is gestorven om door Zijn dood te overwinnen en te verslinden degenen, die ons anders zou hebben verslonden. Hij werd begraven, opdat wij, die door de werkzaamheid van Zijn dood met Hem zijn verenigd, met onze zonden begraven en uit de macht van de duivel en de dood werden verlost.

"Nedergedaald ter helle" betekent, dat Hij door God werd geslagen en de vreselijke gestrengheid van het Goddelijke gerecht ondervinden en verdragen moest, terwijl Hij Zichzelf tussen de toorn van God en ons stelde en aan de gerechtigheid voor ons allen heeft voldaan. Zo heeft Hij de straf, die onze ongerechtigheid verdiende, verdragen en gedragen, hoewel Hij evenmin zonde als smet droeg.

Niet dat de Vader ooit vertoornd op Hem zou zijn geweest, want hoe zou Zijn innig geliefde Zoon in Wie Hij Zijn welbehagen heeft, Hem ooit kunnen mishagen? Hoe zou anders de Zoon door Zijn voorspraak de Vader hebben kunnen verzoenen, wanneer Deze Hem had vertoornd? Doch Hij heeft het gehele gewicht van de toorn van God zó verdragen, dat Hij, toen Hij door de hand van God was getroffen en geslagen, alle tekenen van de toorn en wraak van God aan zichzelf gewaar werd, totdat Hij in Zijn doodsangst uitriep: "Mijn God! Mijn God! Waarom hebt Gij Mij verlaten?" (Matth. 27:46).

TEN DERDE DAGE WEDEROM OPGESTAAN VAN DE DODEN, OPGEVAREN TEN

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

HEMEL, ZITTENDE TER RECHTERHAND GODS, DES ALMACHTIGEN VADERS, VANWAAR HIJ KOMEN ZAL OM TE OORDELEN DE LEVENDEN EN DE DODEN.

Door de opstanding van de Heere, hebben wij de vaste zekerheid, dat wij de overwinning zullen behalen over de heerschappij van de dood. Want Hij bleef niet in de ketenen van de dood. Almachtig voer Hij op ten hemel en verbrak daarbij de wapens van de dood, opdat zij ons niet meer zullen kunnen schaden. De opstanding van de Heere is dus een onomstotelijke waarheid; niet alleen het ware wezen en fundament van onze toekomstige opstanding, maar ook van onze tijdelijke, die het ons mogelijk maakt om in een nieuw leven te leven.

Door Zijn opstanding heeft Hij ons de poort van het hemelse Rijk geopend, die voor ons allen in Adam was gesloten geworden. Want Hij is in onze menselijke natuur en in onze naam ingegaan, zodat wij in Hem het Hemelrijk reeds in hoop bezitten en met Hem reeds vertoeven in het hemelse Rijk. Hij is tot heil van ons allen in de Tempel van God binnengetreden, welke niet door mensenhanden gemaakt werd, om daar overeenkomstig Zijn ambt als eeuwige Hogepriester in eeuwigheid onze Voorspraak en Middelaar te zijn.

"Zittende ter rechterhand van God de Vader", wil in de eerste plaats zeggen, dat Hij als Koning, Rechter en Heere is gezet over alle dingen, om ons door Zijn macht te beschermen, zodat Zijn heerschappij en Zijn roem onze sterkte, onze macht en roem zijn tegen de heerschappij van de hel.

En verder betekent het, dat Hij alle genaden van de Heilige Geest heeft ontvangen om ze degenen, die in Hem geloven, als rijkdom uit te delen. Hoewel Zijn ten hemel opgevaren lichaam voor onze ogen onzichtbaar is, houdt Hij evenwel niet op, de gelovigen door Zijn hulp en kracht bij te staan en, overeenkomstig de belofte: "Ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen tot aan het einde der wereld" (Matth. 28:20), de merkbare kracht van Zijn tegenwoordigheid te betuigen. Daar vloeit uit voort, dat Hij op de jongste dag vandaar zal komen, zichtbaar, zoals men Hem zag opvaren. Hij zal in Zijn geheel onvoorstelbare heerlijkheid van Zijn onbepaalde macht verschijnen om te oordelen de levenden en de doden (d.w.z. al degenen, die levende deze dag zal verrassen en de reeds gestorven). Allen zal Hij naar hun werken gerechtigheid doen wedervaren, zoals een ieder door zijn werken als gelovig of ongelovig gekend zal worden. Het is voor ons een onvergelykbare troost, te weten, dat **Hij** dan het oordeel velt, Die alleen tot ons heil weer zal verschijnen.

IK GELOOF IN DE HEILIGE GEEST

Wanneer men ons leert in de Heilige Geest te geloven, dan wordt ons daardoor tegelijk opgedragen, van Hem alles te verwachten, wat van Hem in de Schrift wordt gezegd.

Door de macht van de Heilige Geest werkt Christus alles, wat goed is, waar het ook zij. Daardoor schept, onderhoudt en bezielt Hij alle dingen. Daardoor alleen rechtvaardigt, heiligt

en reinigt Hij ons, roept ons en trekt ons tot Zich, opdat wij het heil verkrijgen.

Daarom is het de Heilige Geest, Die, wanneer Hij in ons woont, ons met Zijn licht bestraalt, opdat wij de gehele en oneindige rijkdom, die wij door de Goddelijke goedheid in Christus bezitten, ervaren. Hij is het, Die onze harten in liefde tot God en de naaste ontsteekt. Hij is het, Die dagelijks meer en meer de zonden van onze begeerlijkheid doodt en vernietigt, zodat de goede werken, die in ons zijn, vruchten zijn van Zijn genade. Zonder Hem is er niets in ons dan duisternis, zowel in onze belijdenis, alsook verdorvenheid in onze harten.

IK GELOOF EEN HEILIGE ALGEMENE CHRISTELIJKE KERK, GEMEENSCHAP DER HEILIGEN.

Wij hebben al de bron gezien waaruit de Kerk ontstaat. Haar te geloven is ons hier opgedragen, opdat wij verzekerd worden, dat alle uitverkoren door de band van het geloof tot één Kerk, één gemeenschap en één volk van God verbonden zijn in Jezus onze Heere, de Leidsman, de Vorst en het Hoofd als één lichaam is. Want in Hem werden wij vóór de schepping der wereld uitverkoren, om later in het rijk van God verzameld te zijn.

Deze gemeenschap is katholiek, d.i. algemeen, want er zijn er geen twee of drie. Alle door God verkorenen zijn zodanig met Christus verbonden dat ze allen van één enig Hoofd afhankelijk zijn, zoals zij uit één lichaam opwassen, op dezelfde wijze, als de leden van een lichaam met elkaar verbonden zijn. Zij zijn waarlijk één, aangezien zij, in hetzelfde geloof, in dezelfde hoop, en in dezelfde liefde door dezelfde Geest Gods leven en tot dezelfde erfenis geroepen zijn, namelijk, tot het eeuwige leven. Deze gemeenschap is dan ook **"heilig"**, daar allen die door de eeuwige voorzienigheid Gods uitverkoren zijn, om als leden van de Kerk aangenomen te worden, door de Heere geheiligd en geestelijk wedergeboren worden.

De woorden "Gemeenschap der heiligen", verduidelijken nog meer wat de Kerk is. De gemeenschap der gelovigen is namelijk zodanig, dat, als één deel ervan een gave uit de hand Gods ontvangt, alle anderen daaraan ook deel hebben, hoewel deze gave aan de één en niet aan de andere wordt gegeven. Evenals de leden van één lichaam aan alles net elkaar deel hebben, doch elk lid bijzondere gaven en onderscheidene taken heeft. Want, zoals reeds is gezegd : alle uitverkorenen zijn in één lichaam verzameld en verenigd. Wij geloven dat de Kerk een heilige gemeenschap is, zodanig, dat wij door een vast geloof in Christus zekerheid hebben leden van deze Kerk te zijn.

IK GELOOF DE VERGEVING DER ZONDEN.

Op dit fundament is ons heil gegrond. De vergeving der zonden is de weg, die ons nader tot (nabij) God brengt, en het middel, dat ons in Zijn Koninkrijk houdt en bewaart. In de vergeving der

zonden ligt alle gerechtigheid der gelovigen besloten. Deze gerechtigheid verkrijgen zij niet door de werken, maar alleen door de barmhartigheid Gods. Door het bewustzijn van hun zondigheid verbroken en zonder hoop, voorts verootmoedigd door de verwachting van het Goddelijk gericht, haten de gelovigen zichzelf en sidderen en kermen zij als onder een zware last. Haar tegen de zonde en machteloosheid bewerken dat zij het vlees en alles wat uit henzelf voortkomt, doden.

Opdat wij echter de vergeving van onze zonden om niet, verkrijgen zouden, was het nodig, dat Christus ons met Zijn eigen bloed kocht en betaalde. In dit bloed alleen moeten wij de reiniging van onze zonden en onze rechtvaardigmaking zoeken. Er is ons dan ook geleerd te geloven, dat wij, die tot het lichaam van de Kerk geroepen en als een deel daarvan ingelijfd zijn, door de goedheid Gods en door de verdienste van het midelaarschap van Jezus Christus **vergeving** van zonden en genade ontvangen. Nergens anders vandaar en door geen ander middel is ons vergeving van zonden geschonken. Want buiten deze Kerk en haar gemeenschap der heiligen is geen heil.

IK GELOOF DE WEDEROPSTANDING DES VLESES EN EEN EEUWIG LEVEN. AMEN.

Alleerst wordt ons hier geleerd, de komende opstanding te verwachten. Door dezelfde Almacht, waarmee Hij zijn Zoon van de doden opwekte, zal de Heere al degenen, die vóór de dag van het grote gericht door de dood zijn weggeraapt (weggenomen), uit het stof en de vergankelijkheid tot een nieuw leven roepen. Wie dan nog levend wordt aangetroffen, komt dan niet in het nieuwe leven door de dood, maar door een plotselinge verandering. Daar de wederopstanding allen, zowel de goeden als de bozen, op gelijke wijze doch met verschillende uitkomst, ten deel valt, zijn de laatste woorden "een eeuwig leven" eraan toegevoegd, die tussen beiden n.l. ons en de anderen onderscheiden. Onze wederopstanding zal zó zijn, dat de Heere óns, die dan van de verderfelijkheid tot de reinheid, van de sterfelijkheid tot de onsterfelijkheid gebracht en naar lichaam en ziel verheerlijkt zijn, in de hemelse zaligheid, die zonder einde is, opnemen zal; daarheen, waar geen verandering en geen verderfenis is.

Als wij met de Heere onafscheidelijke verenigd zullen zijn, met Hem, Die een onuitputtelijke bron van alle overvloed in zich bevat, dan zal dat het ware en geheel volmaakte leven, licht en gerechtigheid zijn. Deze zaligheid zal het Koninkrijk Gods zijn, Zijn Koninkrijk, dat vervuld is met de grootste helderheid, vreugde, kracht en gelukzaligheid. Al deze dingen zijn thans nog buiten het bereik van de menselijke kennis. Wij zien ze nu nog slechts als in een spiegel en onduidelijk. Doch als de dag des Heeren gekomen zal zijn, zal het ons deel zijn Hem in de glans van Zijn aangezicht te aanschouwen.

De verdoemden en de bozen, die God niet gezocht en door een levend en waar geloof niet geëerd hebben, zullen daarentegen aan God en aan Zijn Koninkrijk geen deel hebben.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Tezamen met alle duivelen zullen zij in een onsterfelijke dood en onveranderlijke verderfenis worden gestoten. Daar zullen zij verre zijn van alle gelukzaligheid en van alle gaven van het hemelse Koninkrijk. Zij zullen veroordeeld zijn tot eeuwige duisternis en onophoudelijke **kwellingen**, doorknaagt van wormen, die nooit sterven en verbrand door vuur, dat nooit uitgeblust zal worden.

Van de hoop

Zoals wij reeds vernomen hebben, is het geloof een onwankelbare overtuiging van de waarheid van God, die ons niet kan bedriegen, noch misleiden en die niet ijdel noch vals is. Daarom zullen al degenen die deze zekerheid verkregen hebben, met een vast vertrouwen verwachten, dat de Goddelijke belofte door God Zelf wordt vervuld. Voor dezulken kunnen deze beloften niets anders dan waarheden zijn. Evenzo is de hoop niets anders dan de onwankelbare verwachting van wat het geloof gelooft van hetgeen door God in waarheid is beloofd.

Het geloof gelooft, dat God waarachtig is: de hoop verwacht, dat Hij, wanneer de tijd gekomen is, Zijn waarachtigheid zal openbaren.

Het geloof gelooft, dat God onze Vader is: de hoop rekent erop, dat Hij Zich altijd als zodanig zal betonen.

Het geloof is het fundament, **waarop** de hoop rust: de hoop voedt en ondersteunt het geloof. En daar niemand ergens iets van verwachten of op hopen kan, zonder eerst Zijn belofte te geloven. Daarom mag het geloof, al is het nog zo zwak (als 't ware verlamd), niet nalaten door hoop en voortdurende verwachting gesterkt en bewaard te worden.